SIRRÎ-Yİ SEKATÎ

Evliyânın büyüklerinden ve meşhûrlarından. İsmi, Sırrî bin Muglis es-Sekatî olup, künyesi, Ebü'l-Hasen'dir. Bağdâd'da doğdu. 251 (m. 865)'de Ramazân-ı şerîf ayında orada vefât etti. Şûnizî kabristanına defn edildi. Ma'rûf-i Kerhî hazretlerinden feyz aldı. Cüneyd-i Bağdadî hazretlerinin dayısı ve hocasıdır. Tasavvufta, vera' ve takvâda asrının bir tanesi idi. Hâris-i Muhâsebî ve Bişr-i Hafî'nin akranıdır.

Sırrî-yi Sekatî; Hüşeym bin Beşîr, Ebû Bekir bin İyâş, Ali bin Garâb, Yahyâ bin Yemân, Yezîd bin Hârûn ve birçok âlimden ilim öğrenmiş ve hadîs-i şerîf rivâyet etmiştir. Ebû Abdurrahmân Sülemî, Tabakât-üs-sûfiyye kitabında diyor ki: "Üçüncü asırda yaşamış olan evliyâların hemen hepsi, Sırrî-yi Sekatî'den feyz almıştır."

Zühd ve edebte pek çok harikulade hâl ve hareketleri, tasavvufa dâir sözleri meşhûrdur. Bir yere gittiğinde, yolda olan şeyler ve havada uçan kuşlar, açık bir lisân ile kendisine selâm verirlerdi. Kırk defa yürüyerek hacca gidip geldi. Üzüntü ve dert deryası, hilm ve sebat dağı, mürüvvet ve şefkat hazînesiydi.

Ticâret yapardı. Bağdâd'da bir dükkânı vardı. Ticârette yüzde beşten fazla bir kâr almazdı. Bir defasında altmış altına badem aldı. Badem birden pahalılaştı. Dellâl, bademleri doksan altına satmak istedi. Sırrî-yi Sekatî hazretleri, "Ben âdetimi bozmam, ancak 63 altına satarım" dedi. Dellâl ise bunu kabûl etmeyip malları satmadı.

Büyüklerin yoluna girmesini şöyle anlatır: "Bir gün Habîb-i Râî dükkânıma uğradı. Fakîrlere vermesi için ona birşeyler verdim. Bana, "Allahü teâlâ mükâfatını versin" diye duâ etti. Ertesi gün hocam Ma'rûf-i Kerhî hazretlerini, hurma çekirdeği toplarken gördüm. Ona; "Bunları ne yapacaksın?" diye sordum. Bana: "Şu çocuğu ağlar vaziyette gördüm ve niçin ağlıyorsun? diye sordum. O zaman çocuk, "Ben yetimim. Annem babam yok. Bütün arkadaşlarımın güzel elbiseleri var. Fakat benim ne elbisem var, ne de oyuncağım" dedi. Ben de şimdi bunları toplayıp, satacağım ve onun ihtiyâcını alacağım" dedi. Bunun üzerine ben de Ma'rûf-i Kerhî'den izin isteyip, çocuğa bir takım elbise ve oyuncak aldım. Yetim çocuk çok sevindi. Ma'rûf-i Kerhî hazretleri bu durumu görünce buyurdu ki: "Senin bu çocuğu sevindirdiğin gibi, Allahü teâlâ da seni sevindirsin. Dünyâ sevgisini kalbinden çıkarsın. Seni bu meşgûliyetten kurtarsın." İşte bu duâlar sebebi ile kurtuldum."

Cüneyd-i Bağdadî hazretleri anlatır: "Sırrî-yi Sekatî hazretlerinden ziyâde ibâdet ehli kimse görmedim. Dâima edebli bir hâlde otururdu. Allahü teâlâdan hiçbir zaman gâfil olmadı. Yetmiş yıl, hiç kimse onun ayaklarını uzatıp yattığını, edebe uymayan bir hareketini görmedi. Gece gündüz Allahü teâlânın huzûrunda olduğunu düşünür ve her zaman edebli bir şekilde otururdu. Ancak ölüm hastalığında yatağa uzanabildi."

Kendisi anlatır: "Birgün bir hatâ işledim! O hatânın ateşi otuz yıldır içimde durmakta, hatırladıkça kalbim cayır cayır yanmaktadır. Birgün Bağdâd şehrinde, dükkânımın bulunduğu semtte yangın çıktı. Bütün dükkânlar yandığı hâlde yalnız benim dükkânım yanmamıştı. Dükkânımın yanmadığı haberi gelince, "Elhamdülillah" diye Allahü teâlâya şükrettim. Hemen akabinde, başkalarının zarar ve ziyânını düşünmediğimi hatırlayıp, çok tövbe ve istiğfar ettim. Keffâret olarak dükkânımdaki bütün mallarımı fakîrlere dağıttım. Fakat otuz yıldır, kalbimden bunun acısını silemedim.."

Birgün Lübnan'dan biri gelip dedi ki: "Falan zâtın size selâmı var." Sırrî-yi Sekatî hazretleri buyurdu ki: "O kişiye bizden selâm söyle, insanlardan uzaklaşıp dağ başında oturması, yalnız ibâdetle meşgûl olması uygun değildir. Hak âşığı dediğin, çarşıda, pazarda alışverişle de meşgûl olur ve bu

esnada bir an olsun Allahü teâlâdan gâfil olmaz, insanlara hizmet etmesi de ibâdettir. Kişinin zarurî ihtiyâçlarını karşılaması tevekkülüne mâni değildir.”

Cüneyd-i Bağdadî hazretleri anlatır: “Sırrî-yi Sekatî hazretlerinin ömürlerinin son günlerinde ziyâretine gitmiştim. Yakınımda bir yelpaze vardı. Onu elime alıp, mübârek yüzlerine sallamaya başladım. Gözünü açtı. Elimde yelpazeyi görünce: “Ey Cüneyd, yelpazeyi elinden bırak! Sallama! Çünkü ateş, yellenince daha çabuk ve çok yanar” dedi. Kendilerine “Bir emriniz var mı?” diye sordum. Buyurdu ki: “Dâima Allahü teâlâyı hatırla! Bundan gâfil olma’ Âhıreti unutturacak kadar dünyâ işlerine dalma!”

Sırrî-yi Sekatî hazretlerinin kızkardeşi, birgün ziyârete gelip, “Eğer müsâade buyurursanız evinizi süpüreyim” dedi. Sırrî-yi Sekatî hazretleri müsâade etmedi. Başka bir gün yine ziyâretine geldiğinde, bir kocakarının Sırrî-yi Sekatî hazretlerinin evini süpürdüğünü gördü. Bunun üzerine, “Ey birâderim, ben senin hemşiren iken hâneni süpürmeme müsâade etmedin. Şimdi ise süpürmek için ihtiyâr bir kadın getirmişsin” dedi. Sırrî-yi Sekatî hazretleri, hemşiresinin bu sözü üzerine tebessüm ederek buyurdu ki: “Ey Hemşirem, o gördüğün acuze kadın dünyâdır. Allahü teâlâ, dînine hizmet edene, dünyâyı hizmetçi eyler.”

Cüneyd-i Bağdadî (radıyallahü anh) şöyle anlatıyor: “Birgün dayım Sırrî-yi Sekatî’ye (radıyallahü anh) gittim. Ağlıyordu. Sebebini sordum. “Bu gece, ibriğe su koyup biraz bekleteyim de soğusun diye aklıma geldi, öyle yaptım. Gece rü’yâmda bir hûrî gördüm. “Sen kimsin?” dedim. “Suyu soğutmak için ibriği bekletmiyenin” dedi ve ibriğimi alıp yere çaldı. İşte parçaları” diyerek yerdeki dağılmış ibriğin parçalarını gösterdi.”

Yine Cüneyd-i Bağdadî (radıyallahü anh) şöyle anlatıyor: “Dört dirhemim vardı. Sırrî-yi Sekatî’nin (radıyallahü anh) yanına gidip, “Bunları size getirdim efendim” dedim. Bana “Oğlum! Sana müjdeler olsun. Sen kurtulmuşlardansın. Dört dirheme ihtiyâcım vardı. Kurtulmuş olanlardan birinin eli ile, ihtiyâcım olan parayı bana göndermesi için Allahü teâlâya duâ etmiştim. Sen getirdin” buyurdu.”

Salihlerden bir zât şöyle anlatıyor: “Bir defa Sırrî-yi Sekatî’yi (radıyallahü anh) ziyâret etmek için evine gidip, kapısını çaldım. İçeriden “Kim o?” dedi. “Âşığın birisi” dedim. “Eğer âşık olsaydın, hep Allahü teâlâ ile meşgûl olur, bana gelmezdin” buyurdu ve “Yâ Rabbî! Bu kimseyi hep kendin ile meşgûl eyle ki, başkaları ile meşgûl olmasın” diye duâ etti. Bu anda bende çok değişiklikler hâsıl oldu. Duâsı kabûl olmuştu.”

Sırrî-yi Sekatî (radıyallahü anh), bir gün va’z veriyordu. Sultânın adamlarından birisi, merasim ile oradan geçerken, (Şuraya bir uğrayalım) deyip, içeri girdi. O sırada Sırrî-yi Sekatî (radıyallahü anh), “Mahlûkât içerisinde en âciz ve zayıf olan mahlûk, insandır. Bununla beraber, bu kadar mahlûk arasında, Allahü teâlânın emirlerine insan kadar isyan edip yüz çeviren mahlûk da yoktur. Eğer insan iyi olursa, melekler ona gıpta eder imrenirler. Eğer insan kötü olursa, şeytanın dahi kendisinden nefret ettiği, kendisinden kaçtığı, şerli bir kimse olur. Ne kadar hayret edilir ki, bu kadar zayıf ve âciz olan insanoğlu, kendisine her ni’meti veren, her an varlıkta durduran, yaşatan, kudret ve azamet sahibi olan Allahü teâlâya karşı gelmekte ve isyan etmektedir...” diye anlatıyordu. Sultânın yakınlarından olan bu kişi, bu hikmet dolu sözlerin te’sîri ile, ağlaya ağlaya kendinden geçi. Bir zaman sonra kalkıp evine gitti. Hiç konuşmuyor, bir şey yiyip içmiyor, hep ağlıyordu. Sabah olunca, yürüyerek, Sırrî’nin (radıyallahü anh) sohbet ettiği yere gelip, anlatılanları dikkatle dinledi. Üçüncü gün yine geldi. Sohbet bittikten sonra, “Efendim! Sizin söyledikleriniz bana çok te’sîr etti. Kabûl ederseniz, sizin talebelerinizden olmayı arzu ediyorum.” dedi. Kabûl edildi. Ahmed ismindeki bu talebe, az zamanda çok yüksek derecelere kavuştu. Birgün hocası Sırrî-yi Sekatî’nin huzûruna çıkıp, “Ey şefkatli ve merhametli efendim! Beni

günah karanlıklarında kurtarıp, huzûr ve saadete kavuşturdunuz. Bunun için Allahü teâlâ size bol bol mükâfatlar ve hayırlı karşılıklar ihsân buyursun.” dedi. Kısa zaman sonra Hazreti Sırrî-yi Sekatî’ye biri gelip, “Efendim, beni talebeniz ahmed gönderdi. Rahatsız olduğunu size bildirmemi söyledi.” dedi. Sırrî-yi Sekatî (radıyallahü anh) gelen kimse ile beraber talebesi Ahmed’in bulunduğu yere gittiler. Şehrin dışında, sahrada çukur bir yerde yattığını ve ölmek üzere olduğunu gördüler. Hazreti Sırrî, bu sâdık talebesinin başını kaldırıp dizine koydu. Yüzünün tozlarını sildi. Ahmed gözünü açıp hocasını görünce çok sevindi.

Huzûr içerisinde rûhunu teslim etti. Gasl ve defin hizmetlerini yerine getirmek için şehre geri geliyorlardı ki, şehir halkının kendilerinden tarafa gelmekte olduklarını gördüler. Hayret edip nereye gittiklerini sordular. Onlar, “Biz şehirde (Her kim, Allahü teâlânın velî kullarından birinin cenâzesinde bulunmak isterse, Şûniziye kabristanına gitsin) diye bir ses duyduk. Onun için yola çıktık” dediler. Yıkayıp kefenledikten sonra Şûniziye kabristanına defn ettiler.

Cüneyd-i Bağdadî şöyle anlatır: “Hocam Sırrî-yi Sekatî, bana bir şey öğretmek istediği zaman suâl sorardı. Birgün bana, “Ey Cüneyd! Şükür ne demektir?” diye suâl etti. Ben de cevap olarak: “Ni’metini destek yaparak Allahü teâlâya âsi olmamaktır.” deyince, “Bu hikmet sana nereden geliyor?” diey tekrar suâl etti. Ben de, “Senin meclisinde bulunmaktaan” dedim.

Şöyle anlatılır: Birgün Sırrî-yi Sekatî’ye, sabrın ne olduğu soruldu. O da sabır konusunu anlatmaya başladı. İğnesini defalarca kendisine soktuğu hâlde, Sırrî-yi Sekatî hiçbirşey yokmuş gibi, sakin sakin konuşmasına devam etti. Neden akrebi fırlatıp atmıyorsunuz? Diye soranlara, Sırrî-yi Sekatî şöyle cevap verdi: “Sabır konusunda konuşurken, sabretmemek husûsunda Hak teâlâdan haya ederim.”

Cüneyd-i Bağdadî şöyla anlatır: “Birgün Sırrî-yi Sekatî’nin yanına gittim. Bana şunu anlattı: Hergün yanıma küçük bir kuş gelirdi. Elimdeki ekmek kırıntılarını yerdi. Bir kere bu kuş bana doğru geldi. Fakat, elime konup ekmek kırıntılarını yemedi. Ben kendi kendime “Ne hatâ işledim?” diye düşündüm. Daha önce ekmekle beraber bir sebze yemiştim. Bunu hatırladım ve “Bir daha şüpheli şeyler yemiyeceğim” diyerek tövbe ettim. Bunun üzerine kuş elime kondu ve elimdeki ekmek kırıntılarını yedi.”

Şöyle anlatılır: Sırrî-yi Sekatî, bir bayram günü meşhûr bir zâtla karşılaşmış ve ona güler yüzlü olmayarak selâm vermişti. “Neden böyle yaptın?” diye ona sorduklarında Sırrî-yi Sekatî, “Peygamber efendimiz (aleyhisselâm) bir hadîs-i şerîfte: “İki mü’min karşılaştıkları zaman, yüz rahmet aralarında taksim edilir. Bunlardan doksan rahmet, daha güler yüzlü olana verilir” buyurmuştur. İstedim ki, o benden daha çok sevâb alsın” diye cevap verdi.

Cüneyd-i Bağdadî yine şöyle anlatır: “Birgün Sırrî-yi Sekatî’nin yanına gittim. Onu üzgün olarak gördüm. “Neden böyle üzgünsünüz?” diye sordum. Sırrî-yi Sekatî, “Yanıma bir delikanlı geldi. Benden tövbenin ne olduğunu izah etmemi istedi. Ben de, “Günahını unutma” diye cevap verdim. O genç ona itiraz ederek; “Hayır! Belki tövbe, günahını unutmak ve bir daha yapmamaktır” dedi. Ben de buna üzüldüm” deyince, ben de, “Benim kanâatim de, gencin kanâati gibidir” dedim. Bunun üzerine Sırrî-yi Sekatî sebebini sordu. Ben de “Allahü teâlâ bana, işlediğim günahıma tövbe etmemi nasîb ettiği zaman, tövbe hâlinde günahı hatırlamak günah olmaz mı?” dedim. Bunun üzerine Sırrî-yi Sekatî sükût etti.

Kendisi anlatır: “Yaya olarak Rum diyarına gazâ için gitmiştim. İstirahat ederken, yorgunluktan sırt üstü yatmış, ayağımı duvara dayamıştım. O esnada bir ses duydum. Bu ses bana; “Yâ Sırrî! Köle, efendisinin yanında böyle yatarmı?” dedi.

Bundan sonra, bir daha ayağımı hiçbir şekilde uzatarak yatmadım.”

Cüneyd-i Bağdadî şöyle anlatır: Sırrî-yi Sekatî hasta iken, üç günde bir ziyâretine giderdim. Bir defasında yanına girdim, uyuyordu. Baş ucunda ağlamaya başladım. Göz yaşlarım yanağına düştü. Gözlerini açtı ve bana bakınca, “Bana nasîhat et!” dedim. O zaman buyurdu ki: “Kötü kimselerle sohbet etme. İyi kimselerle beraber bulunarak, Allahü teâlâya ibâdet et.”

Başka birgün ziyârete gittiğimde, Sırrî-yi Sekatî’ye “Kendini nasıl hissediyorsun?” diye sordum. O bunun üzerine, “Hâlimden tabibime nasıl şikâyet edebilirim ki, bana bunu veren O’dur” buyurdu.

Ebü’l-Abbâs bin Mesrûk şöyle anlatır: “Sırrî-yi Sekatî’yi hastalığında ziyârete gittik. Yanında uzun süre oturduk. Halbuki karnında bir sancı vardı. Sonra Sırrî-yi Sekatî’ye yanından ayrılırken, “Bize duâ edin” dedik. Ellerini kaldırdı ve şöyle duâ etti: “Yâ Rabbî! Bunlara hasta ziyâretinin nasıl olacağını öğret.”

Sırrî-yi Sekatî; Hişâm bin Urve’den şöyle rivâyet ediyor: “Resûlullahın (aleyhisselâm), hastalığı şiddetlenip, cemâate gidecek takat bulamayınca; “Ebû Bekir’e söyleyin namazı kıldırsın” buyurdu. Hazreti Ebû Bekir üç gün cemâate namaz kıldırdı. Peygamberimiz (aleyhisselâm), vefât ettiği günün sabah namazı vaktinde mescide açılan odanın kapısındaki perdeyi kaldırdı. Hazreti Ebû Bekir cemâate sabah namazını kıldırmak içni imamete geçmiş idi. Eshâbına bakıp, onların namazda saf tutup durduklarını görünce sevinerek tebessüm etti. Sonra mescide girdi. Resûlullahın (aleyhisselâm) teşrîfini fark eden Hazreti Ebû bekir, mihrâbdan çekilmek üzere iken, Resûlullah eliye yerinde durmasını işâret edip, oturduğu yerde Hazreti Ebû Bekir’e uyarak sabah namazını kıldı.”

Sırrî-yi Sekatî; Eshâb-ı kiramdan Hazım bin Harmele’den şöyle rivâyet ediyor: “Birgün yolda Resûlullah beni gördü ve buyurdu ki: “Ey Hazım! Lâ havle velâ kuvvete illâ billâh sözünü çok söyle. Zîrâ o Cennet hazînelerindendir.”

“Allahü teâlâyı görmekten mahrûm kalmak, en şiddetli Cehennem ateşinden daha çok azâb verir.”

“Cehennemlik olanlar, Cehennemde iken, Allahü teâlâyı görmekle şereflenebilselerdi, hiçbir zaman Cenneti hatırlarından geçirmezlerdi. Çünkü, ismi azîz olan Hak teâlâyı seyretmek, rûha o kadar çok neş’e verir ki, bu neş’e ona, bedeninin çektiği azâbı unutturur. Bu azâb ile meşgûl olmak hatırına bile gelmez. Cennette ise, Allahü teâlâyı temaşadan daha mükemmel bir ni’met mevcûd değildir. Cennetteki ni’metlerin hepsi yüz misli arttırılsa, fakat Cennette olan kimselerle Allahü teâlâ arasında bir perde bulunsa, yine de canı gönülden feryâd ve figân ederlerdi.”

“En kuvvetli, kudretli insan, kendi nefsini yenendir.” “Kendi nefsini terbiye edemiyen, kendi nefsini yenendir.”

“Yarın kıyâmette herkesi, peygamberi ile çağırırlar. Ey Mûsâ aleyhisselâmın ümmeti, ey Îsâ alehisselâmın ümmeti, ey Muhammed aleyhisselâmın ümmeti derler. Ancak Allahü teâlânın sevgili kullarına; “Ey Allahın evliyâ kulları, Allahü teâlânın katına geliniz” denir. Bunun üzerine onların gönülleri, sevinçten yerinden çıkacakmış gibi olur.”

“Gerçekten Allahü teâlâdan korkan, hâlinin ne olacağnı ve nereye varacağını bilinceye kadar yemesini ve içmesini terk eden ve uykuyu bırakan kimsedir.”

“Sâlih bir kul olmak isteyip de, yarın yaparım diyerek günlerini geçiren kimse aldanmıştır.”

“Günahlara ağlamak, ayıpları ıslah etmek, Allahü teâlâya ibâdet etmek nefsinin arzu ve isteklerine boyun eğmemek, korkan kalp, mü’min için ne güzeldir.”

“Bir adam, içinde Allahü teâlânın yarattığı her türlü ağacın bulunduğu ve ağaçların üzerinde yaratılan her cins kuşun bulunduğu bir bahçeye girse ve bu bahçedeki kuşlar ona “Ey Allahın velîsi sana selâm olsun” deseler. Nefs de bundan sükûnet bulur ve gurûrlanırsa, bu kimse nefsinin elinde esîr olur.”

“Kul; nafileleri yaparken farzları yapmayı unutursa ve bedeni ile ibâdet ederken, kalbi allahü teâlâdan gâfil olursa, Hak teâlâdan esîr olur.”

“Ba’zı Peygamberler kavimlerine şöyle derler: Hayâsızların çokluğundan haya etmez misiniz?”

“Farzları yapmak haramlardan kaçmak, gafleti terk etmek, Allahü teâlânın kendilerini çok sevdiği, evliyâsının ahlâkındandır.”

“Dil, kalbin tercümanı, yüz kalbin aynasıdır. Kalbde gizli olan, yüzde meydana çıkar.”

“Bir kimsenin ahmak olduğuna alâmet, kendi ayıbını bırakıp, başkasının ayıbıyla meşgûl olmasıdır.”

“İyi huy, başkalarını incitmemek ve onlardan gelen sıkıntılara katlanmaktır.

“Şu üç şey Allahü teâlâyı çok üzer: Vakti boşa geçirmek, insanlarla alay etmek ve gıybet etmek.”

“Kulun amellerini boşa çıkaran, kalbleri bozan, kulu en sür’atli helake götüren, devamlı hüzne boğan, cezayı çabuklaştıran, riyayı sevdiren, ucba (amellerini beğenip güzel görmek) götüren, baş olmak hevesine kaptıran şey, insanın nefsini tanımaması, kendi ayıblarını bırakıp, başkalarının ayıblarını görmesidir.”

“Gençler! Gençliğinizin kıymetini biliniz. Güç kuvvet elde iken, çok ibâdet ediniz. Bizlerden (yaşlılardan) ibret alınız da, zaîf ve güçsüz duruma düşmeden evvel, çok ibâdet yapınız.” (O, bu sözü söylerken, gençlerden çok ibâdet ediyordu.)

“İhtiyaç kadar yemek, ihtiyâç kadar su, ihtiyâç kadar elbise, ihtiyâca yetecek kadar bir ev ve doğru ilim sahibi olmaktan başka, dünyâda herşey boş ve fâidesizdir.”

“Edeb, güzel kalblilik ve akıllılık alâmetidir.”

“Bir kimse bir ni’mete kavuşur da bunun şükrünü yapmazsa, o ni’met elinden gider de, o kimsenin haberi bile olmaz.”

“Bir kimse âmirine itaat ederse, emrindekiler de kendisine itaat eder.”

“Sünnete uygun olarak yapılan az bir ibâdetin sevâbı, bid’at işlenerek yapılan çok amelden kat kat daha fazladır.”

“Mürüvvet, insanın kendi nefsini, her türlü, kirden ve insanların ayıb saydıkları şeyleri yapmaktan korumak ve bütün işlerinde insanlara karşı şefkatli, merhametli ve insaflı davranmaktır.”

“Çok istiğfar etmek, alçak gönüllü olmak ve çok sadaka vermek: Allahü teâlânın kendilerini çok sevdiği, evliyâsının ahlâkından olup, Allahü teâlânın rızâsına kavuşturur.”

“Kul dört şeyle yükselir. Bunlar ilim, edeb, emânet ve iffettir.”

“Sırrî-yi Sekatî hazretlerinde, Allah korkusu, kendini küçük ve aşağı görme hâli o derece fazla idi ki, “Bağdâd’da ölmek istemem. Çünkü bu insanlar, benim hakkımda iyi zan sahibleridirler. Korkarım ki, toprak beni kabûl etmez de, herkese rezîl olmuş olurum.”

“Kabahatlerimden dolayı yüzümün kararacağından korkarak, hergün bir kaç defa aynaya bakarım” ve “Keşke bütün insanların kalblerindeta sıkıntı ve üzüntüler bende olsa ve insanlar hep rahat olsalar” buyururlardı.

□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□

1) Tabakât-üs-sûfiyye sh. 48

2) Hilyet-ül-evliyâ cild-10, sh. 116

3) Tabakât-ül-kübrâ cild-1, sh. 74

4) Risâle-i Kuşeyrî sh. 64

5) Vefeyât-ül-a’yân cild-2, sh. 357

6) Sıfât-üs-safve cild-2, sh. 209

7) Şezerât-üz-zeheb cild-2, sh. 127

8) Târih-i Bağdâd cild-9, sh. 187

9) El-Bidâye ven-nihâye cild-11, sh. 13

10) Tezkiret-ül-evliyâ cild-1, sh. 245

11) Nefehât-ül-üns sh. 92

12) Câmi’u Kerâmât-il-evliyâ cild-2, sh. 21

13) Keşf-ül-mahcûb sh. 203

14) Tam İlmihâl Se’âdet-i Ebediyye sh. 277, 769, 994, 1000, 1067

15) Fâideli Bilgiler sh. 35, 167, 181